

- בארבע בא אצלי טוטטל. דיברנו ארוכות על המצב באלג'יר. טוטטל סבור שהמרד דועך. פתרון ברור אינו רואה. אינו מסכים לעדרציה - כי לדעתו חמורדים ישלטו על המרלמנט המקומי. הוא עורר שאלת ברית יהודיה צרפתית. שאלתיו למת זה לחם. חשיב בשתיים: ברית עם מרינח במה"ה, היחידה שרוחשת ידידות לצרפת, אהדת העם היהודי בעולם. אמרתי שלא דנו על כך בממשלה, אבל דעתי היא שאם הממשלה הצרפתית תרצה בכך (כי אנו לא נלחץ על הממשלה לשם כך) נעשה ברצון חוזה על ידידות ושיחוף פעולה כלכלי ותרבותי. הוא עמד במיוחד על שיחוף פעולה במהרה, בניצול הנפט ועוד.

בערב נסעתי לראשון להגיגה יובל 75, ובאחת עשרה חזרתי לירושלים.

13.3.57, יום ג'

בעתונות הבוקר אני רואה הודעות חריפות לדבריו בכנס העיוני. גם גולדמן, גם משה שרת וגם טבנקין נחלצו להגנה "הציוניות" וגם הגולה. כ"א בלשוננו הוא.

אם אקבל חופש אצטרך להסביר דעתי ביתר הסברה. משונה: אנשים נכונים ומשכילים הופכים וויכוח חכמי ורעיוני לוויכוח טרמינולוגי. לא משטעות הציוניות - אלא השט ציונות הוא עיקר.

- שרף חזר מחופש, וחדי מחכונן לחוש של שבועיים. דיבון טוצע כקונסול לחבש, וכיהן כנראה רוצח בכך, אבל מי ימלא מקומו ביחסים עם הערבים פה - דבר שנעשה עכשיו עוד יותר דחוף וחיוני?

נחמיה מודיע כי הווסור השני כבר הגיע אחמול לביזרסא, והיום - יחכץ - יגיע הנה.

- בארבע וחצי אה"צ נזרמנחי בבניני האומה עם הנזער מצה"ב, אמריקה הלטינית, צרפת ומושבותיה ודרוב אמריקה. האולם הענקי חמלא נזער - תרהיב. פובסחני שאמסר להביא הנה רבבות כאלה - אם להשחקק אם ורק לשנח. כבר מזמן לא היה סימוק עמוק כזה במגישת עם נזער. דיברחי עבריה ואנגלים אולם היה צורך לדבר גם ספרדיה וצרמחית.

- בערב בא אצלי סקר. הוא פה כבר כמה ימים ולא ידעתי על בואו. הוא מוצא שהנזער טאלית את המדינה ואין מדינה אלא אמצעי למטרה. אמרהי לו כי החלוקה לאמצעי ומטרה היא מלאכותיה. מה שאחמול היתה מטרה היום אמצעי, ואין סוף לדבר. הוא חושט לקרע בין הדור הציער ובין הגולה. אמרהי שאם הגולה לא תחבולל - לא יקום קרע ממה. אבל נכון שהנזער פה שונה, וכך צריך להיות.

הוא כותב טער על האסיפיריות. . . .